Td 045_05

Του πολέμου η μέρα ανατέλλει
κι ένας ήρως ωραίος και νέος
στας αγκάλας της φίλης του θέλει
απωθών να ζωστεί το σπαθί.

Αλλ’ αυτή ανήσυχο τον βλέπει
να τον θέλξει θερμώς προσπαθεί.
Είναι νύχτα τον λέει ακόμη
είν’ ακόμη το σκότος βαθύ.

Ω να μην ω να μην εγεννόμην
πατρίς κι έρως τι θέσις δεινή
αχ σιώπα ψυχή της ψυχής μου
και με σφάζει μικράν σου φωνή.